

Samo očeta našega ni...

— Oj sonce, ti sonce svetló,
ki gledaš vso širno zemljo,
ozri se tja v daljno deželo,
v mrzlo deželo Sibirijo! —

= Kaj bi tam? V mrzli Sibiriji
pod snegom pokojna pokrajina spi. =

— Očka naš šel je v krvavi boj
v daljno deželo Galicijo,
še dalje, vse dalje, v Sibirijo.
Šestnajsto leto ga čakamo,
petnajst let za njim že plakamo.
Davno utihnil krvavi je boj;
domov se sosedje vrnili so
in vse gorje pozabili so.
Samo očeta našega ni...
Sonce, poglej in lepo ga pozdravi
in to mu povej, da mater nam Bog
k sebi poklicl je davi! —

= Iskal sem, sonce, mnogo dni,
za vašim očetom bilo ni sledi.
Po stepah, dobravah in v sencah lesop
raztresenih pač je sto tisoč grobov.
Joj, eden me l' njimi je svež in še nov:
Na dolgi, težavni poti — domov
v njem oče vaš našel je pokoj svoj. =

Oroslava:

Cigančica.

uh, sestradan konj je privlekel na zapuščen
predmestni travnik vegast, zeleno pleskan voz.

— Kaj je v njem? — Otroci so se približali
vozu in ga radovedno ogledovali od vseh strani.

Ko pa se je voz odprl in se je iz njega usula
kopica umazanih, v raztrgane cape oblečenih
ljudi, so otroci preplašeni pobegnili in kričali:
»Cigani! Cigani!«

Cigani so postavili šotor in se utaborili.
Bila je številna družina: postaren mož in žena
in več drobnih, sestradanih in zanemarjenih otrok.

Najstarejši, komaj pet let staremu dekletcu, je mati obesila preko
ramen malho in ji trdo ukazala: »Pojdil!«

In cigančica je šla. Drobni, umazani nožici sta brodili prah sredi ne-
pozname ceste. Cigančica se ni ničesar bala, ne črnih dimnikarjev, ne velikih
psov, pred katerimi trepetajo otroci njenih let. Samo pred tistim strašnim
možem z votlimi očmi, ki se mu pravi Glad in se ga otroci in odrastli tako
boje, je tudi ona nekoliko trepetala. Precéj je že bila vajena nanj, saj je
bil njihov vsakdanji gost.

Srečala je debelušnega meščana. Debela zlata verižica mu je rožljala
na prsih. Cigančica se mu je približala in proseče sklenila roke:

»Gospod, lepo prosim, en dinar!«

Gospod se je ustavil in premeril malo z zaničljivim pogledom: